

Мама веде мене до волшебного деда.
Щоб дед пошептав над воском. Віск він вили-
ває до кружки. У нас такі кружки називають «гес-
таповки». Кружку дед підносить до маминого обличчя.

Я теж заглядаю.

У кружці — жаба з величезними нажаханими очима.

Дед каже, що це — переляк.

Мама не має сумнівів з приводу існування НЛЮ, чу-
пакабри, Бермудського трикутника та плану Даллеса. Але
тут чує найобку.

Ніякий це не переляк.

А — пороблено.

Ми йдемо від деда. Очі в мене більші за жаб'ячі. Я ви-
кручую шию, дивлячись на те, як дед голими попами ви-
саджує на паруючі відра жінок, які були в черзі за нами.
Накриває їм голови рушниками й читає молитву.

Я питаю в мами — навіщо?

Мама тягне мене, як торбу, по багнюці повз однопо-
верхові будиночки із закіптюженими фіранками.

— Вони не можуть мати дітей.

У залі очікування на автовокзалі я їм яйце, яке ма-
ма взяла з дому, метляю ногами й думаю, що як ці жінки
не народять — ніхто не постраждає, і всі будуть щасливі.

Я — та сама «детка», і не бачу, щоб моє існування когось ошчасливило.

Ненароджені діти не побачать, як через 25 років біля автовокзалу виросте КПП, і люди на візках за гроші будуть перевозити через нього пенсіонерів та інвалідів.

Чи то пак — «людей з інвалідністю».

Маму обдурює циганка — мою маму дуже легко обдурити.

Вона вірить у лохотрони, де можна виграти чайник. Відправляла етикетки від чаю «Vatik», щоб виграти квартиру.

Мама не вірить лише мені.

Циганка вимагає показати гроші. Мама підкоряється.

Циганка вихоплює, проводить грішми перед маминим носом і каже, що гроші полетіли.

Потім дивиться на мене.

У мене шапка з'їхала на потилицю й тримається лише на відстовбурченому вусі. З-під шапки в мене стирчать кіски, як мишачі хвости. На мені куртка на три розміри більша — мама завжди брала на виріст, щоб заощадити. Моє обличчя виражає повну байдужість до всього, що відбувається навкруги, і занепокоєння геополітичним контекстом. Навколо рота — жовте, під носом — мокро. Я примудряюсь забруднитися навіть яйцем.

Ніс облуплений як бараболя й заклеєний пластиром. Бо через нежить я його роздерла.

У мене спущені колготки.

У мене одночасно герпес, короста, кон'юктивіт і блаженна посмішка ідіота.

Навіть циганка розуміє, що найобувать таких — гріх.

Для заспокоєння совісті вона каже мамі:

— Берегі це дит'ю.

Циганок, до речі, треба називати ромками.

Додому ми пхаємося пішки вздовж траси — грошей на автобус катма.

Я нию, що мені втомились ніжки. Мама каже, що в неї втомились теж, але вона терпить і мовчить і, коли я не заспокоююсь, погрожує мене віддати циганам.

Я замислююсь над тим, що бачила фільм «Єсенія» — і це може бути варіантом.

Там красива ромка курила люльку, і її покохав військовий з вусами. Військовий — це стабільність і пенсія. А можливо, навіть стаціонарний телефон удома. Потім усі співали «ай нане-нане», а дід Роман помер. Або ніт.

Я застуджуюсь і хворію. Мама хоче мене знов до деда. Кажуть, що в Александровці є дуже сильний монах. Але мене забирає «швидка».

У своєму дошкільному віці я вже добре знайома з психіатрією й електросудинною терапією, бо моя баба хвора на шизофренію, а мама — «старородяща».

У лікарні кажуть, що я достатньо доросла, щоб лежати без мами. І в коридорі.

Санітарка зла на мене. Я не знаю чому. Жодних причин у неї на те немає. Я лише лежу, намагаюсь навіть пісяти не ходити. Для цього не їм і не п'ю. Я дуже швидко звикаю до людської нелюбові. Ти не бакси, щоб тебе любили. І не дойчмарки — щоб хоча б задовольнялись. Навіть — не рубль. Не ненавидять — уже спасибі.

У мене є декілька ірисок. Вони нудотно-солодкі й тверді як каміння.

Але вибору немає.

Я соромлюсь викидати сміття. Фантики від цукерок ховаю під подушку. Їх стає багато — й одного разу вони зрадницьки сиплються з-під подушки.

Санітарка з переможним виглядом: я була права! — витрушує мою постіль.

Мій порок викрито.

Щоб помститися, санітарка залишає біля мене емальоване відро з написом «Педіатрія».

Я сиджу на ліжку в місячному сяйві й дивлюсь на смердючу ганчірку, яка висить на цьому відрі.

Я розумію: я — обрана.

Мене виписують з лікарні перед тим, як діти масово труяться там кисневими коктейлями. Це зайвий раз доводить слушність моїх підозр.

Після застуди мама помічає, що в мене сколіоз.

Це небезпечно, адже мій батько — горбатий. Ну, як горбатий. Про свою поставу він сам каже: ззаду — піонер, спереду — пенсіонер. Він худий, з вивернутим плечем, через яке спина виглядає скрученою. Він — контужений.

Їдемо до Луганська.

Ми стоїмо в черзі, а точніше — сидимо, і я бачу, як коридором, як ведмеді-шатуни, розтікаються діти. Їх привезли сюди з усієї області, бо лікарня обласна й знаходиться на перехресті Совецької та Оборонної. У них вирізані гланди, вегето-судинні дистонії й шрами на руці від щеплень, які вони, наче тавро радянської дитини, нестимуть у подальше життя. Діти не хочуть про це думати,

а хочуть колупать штукатурку зі стін і з цікавістю оглядати один одного.

Всі вони ненавидять «младенців».

Їх підносять майже щогодини й пропускають без черги. «Младенці» верещать. І це просто капець.

Я чи не вперше в житті солідаризуюся із суспільством.

Я вже прочитала всі санбюлетені про коклюш і маю час на ненависть.

Лікар закінчує прийом о 14.00, а нам ще треба встигнути на УЗД, у кабінет ЛФК, до ендокринолога й купити насіння.

Потяг у нас о 17.40, і ми попрямуємо на вокзал пішки по естакаді, де нас наздоганятимуть жінки й розповідатимуть, що в 1914 році на землю прийшов сатана, і «Мечений» — посланець його.

— Довів страну! — кричить поруч жінка в хутряній шапці.

І всі будуть розуміти, що це — про Горбачова. Навіть я. Хоч буду думати про те, щоб мама мені купила голу гумову русалку в кооперативному ларьку. Бо русалка — красива й із сіськами, така, якою я ніколи не буду. Тішить лише, що все це буде скоро ввергнуте до геєни вогненної.

Чого їх усі жаліють?

«Младенців», маю на увазі?

Чому вони так усіх розчулюють?

Вони під'язували помідори? Сапали город? Збирали жука? Чавили медведку?

Чи були биті мокрими рушниками за слово правди?

Чи розуміють вони суть бахчі?

А пюре, холодне, як серце колишнього, їм у рота за-
пихали жирними пальцями в дитсадку за обідом?

Хіба заслуговують вони на право висловлюватись?

Чи мають бути почутими?

Погрожували їм, що поставлять навколішки на греч-
ку в кутку?

А продати циганам?

Виповнилось три — став на ноги, то пиздуй своїми
ногами зі світу няшок і толерантності. Блукай, страждай
і їж штукатурку. А якщо й говорити вже вмієш — то рот
свій закрив і уйобуй.

Мама помічає весь цей негатив на моєму обличчі —
і вона не в захваті. Не те, щоб їй подобалося бездарно
марнувати час, але так не можна — люди помітять моє
невдоволення й зроблять висновок, що я погано вихо-
вана й без поваги до младенців.

Я прошу водички, і мама знаходить причину, щоб
зірватися. Звичайно, зараз вона водички хоче, а потім
пісять! Здорова кобила, могла й удома про це подумати.

Навіть якщо меч самураю знадобиться раз у житті,
носити його треба постійно, тому мама носить із собою:
парасольку, теплу кофту, запасні труси, хліб, ліки і, зви-
чайно, я знаю, що вода в неї є.

З пакета з Пугачовою вона незадоволено дістає це-
лофан, у який загорнута півлітрова банка. Вода — тепла:
мама вужа оближе, але холодного мені не дасть.

Я мрію наїстися вдосталь холодного й померти. Бо
іншого вибору, зі слів мами, у мене не буде. Від холодно-
го — вмирають.

Вона навіть морозиво кладе в ківшик і гріє його на
плиті.

Я приречено сьорбаю. Кривлюсь, як беззуба старуш-
ка при погляді на Єльцина, бо вибору не маю.

Як Вінстон з «1984» — це рік мого народження, до ре-
чі — я вдаю, що мені смачно, що я люблю Великого брата.
Та вдаю це невдало.

Мама теж дивиться без ентузіазму: якби я була «мла-
денцем» — уже б вийшли з лікарні й зайшли в магазин
«Золотий ключик». А, можливо, навіть купили б піріж-
ків з лівером на Карла Маркса.

Черговий «младенець» верещить.

Пальці не можуть утримати слизький пакет (я знаю —
мама пере його в тазуку й сушить на мотузці).

Скло розлітається на друзки, гепнувшись об підлогу.
Я бачу це наче в слоу мо.

Усе життя потім я вибудовуватиму кадр у своїй уяві,
щоб мати ілюзію, що це погане відбувається не зі мною.

Черга дивиться на мене осудливо.

Навіть червоні від напруження «младенці» — їх назби-
ралось вже більше двох і між ними виникають якісь внут-
рішні ієрархії.

Сил кричати мама вже не має. Лише дивиться з осу-
дом.

Але лікар у кабінеті УЗД мені подобається.

Дивлюсь на нього як на останній шанс, а він маже
мені шию вазеліном.

Лікарю,

будь ласка,